

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **JUDr. R. S.**, zastoupená JUDr. Evou Metzkerovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Rumunská 12 proti žalovanému: **Celnímu ředitelství Praha**, Praha 1, Washingtonova 11, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2005, č. j. 6 Ca 48/2004 - 84,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností brojil žalovaný (dále též „stěžovatel“) proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 15. 1. 2004 zn.: 10440/03-21 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Celního úřadu Mělník ze dne 7. 7. 2003, č. j. 6096/03-01, o nevyhovění žádosti o vrácení částky 29 353 Kč. Uvedená částka byla vyměřena obchodní společnosti V. s. r. o. Celním úřadem Mělník dne 23. 9. 1998 platebním výměrem č. 173/98.

II.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvádí, že se při doručování platebního výměru č. 173/98 řídil ustanovením § 17 odst. 9 a ustanovením § 9 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „d. ř.“) a doručil jej jednatelce společnosti V.s. r. o., JUDr. R. S., která svým podpisem dne 23. 7. 1999 potvrdila převzetí uvedeného rozhodnutí. Celní úřad ověřoval tvrzení žalobkyně, že není jednatelkou uvedené společnosti, a to zjištěním údajů uvedených v obchodním rejstříku, ze kterého vyplynulo, že žalobkyně byla v době doručení platebního výměru jednatelkou společnosti. Uvedený závěr podpořilo podle stěžovatele vyjádření Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 5. 10. 1999, ze kterého vyplývá, že žalobkyně je stále jednatelkou uvedené společnosti. Na základě uvedeného Celní úřad Mělník jednal ve věci doručení v dobré víře v zápis v obchodním rejstříku a platební výměr č. 173/98 byl považován za doručенý. Stěžovatel konstatuje, že ve věcech zápisu do obchodního rejstříku je kompetentní rozhodovat soud a ostatní osoby se při ochraně svých práv musí spolehnout na zápis v rejstříku a vycházet z něj.

Výmaz žalobkyně jako jednatelky byl proveden dne 11. 6. 2003, zánik funkce je podle úplného výpisu z obchodního rejstříku účinný ode dne 31. 5. 1994, tedy se zpětnou účinností devíti let. Uvedené podle stěžovatele svědčí o tom, že řízení ve věcech zápisu do obchodního rejstříku je plně v kompetenci soudu a ostatní osoby se musí při ochraně svých zájmů v dobré víře spolehnout na zápis v obchodním rejstříku a vycházet z něj. Stěžovatel poukazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 142/96, ve kterém je řešena obdobná situace neshod mezi skutečným stavem a stavem zápisů v obchodním rejstříku. Stěžovatel při posuzování doručení platebního výměru Celním úřadem Mělník vycházel ze zápisů v obchodním rejstříku s tím, že tyto údaje jsou pravdivé a úplné.

Ve věci posouzení žádosti o vrácení platby vycházel stěžovatel ze skutečnosti, že provedená platba byla úhradou celního dluhu, který byl vyměřen platebním výměrem č. 173/98. Na rozdíl od žalobkyně však nedospěl k závěru, že částka cla nebyla dlužna v souladu s právními předpisy. Ve věci úhrady částky za dlužníka správní orgán postupoval zcela v souladu s ustanovením § 279 celního zákona č. 13/1993 Sb. v platném znění (dále jen „celní zákon“) a tato skutečnost byla uvedena i v rozhodnutí žalovaného.

Z výše uvedených důvodů navrhl stěžovatel rozhodnutí městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Stěžovatel dále Nejvyššímu správnímu soudu zaslal kopie rozsudků Okresního soudu v Mělníku č. j. 15 C 56/2004 - 87 ze dne 31. 5. 2005 a Krajského soudu v Praze č. j. 19 Co 425/2005 – 116.

III.

Žalobkyně ke kasační stížnosti vyjádření nepodala.

IV.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel

namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku povahy zápisu o výmazu jednatele společnosti s ručením omezeným v obchodním rejstříku. Podle stěžovatele jsou záležitosti zápisu do obchodního rejstříku plně v kompetenci soudu a ostatní osoby se musí při ochraně svých zájmů v dobré víře spolehnout na zápis v obchodním rejstříku a vycházet z něj.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

V.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Z faxového podání ze dne 10. 8. 1997 je patrné, že JUDr. S. zaslala Celnímu úřadu Mělník písemné vyjádření, ve kterém je uvedeno, že v příloze zasílá kopii dokumentů prokazujících, že výkon funkce jednatelky skončil ke dni 31. 5. 1994. Celní úřad Mělník vydal dne 23. 9. 1998 platební výměr č. 173/98, kterým vyměřil společnosti V. s. r. o. celní dluh ve výši 29 353 Kč, na který vznikl státu nárok nedodržením podmínek, stanovených pro propuštění předmětného zboží do režimu dočasného použití s částečným osvobozením od dovozního cla. Tento platební výměr byl doručen JUDr. S. dne 23. 7. 1999. Na doručení platebního výměru JUDr. S. reagovala sdělením, že od 31. 5. 1994 není jednatelkou společnosti V. s. r. o., dále uvedla, že tuto skutečnost vysvětlila již dne 10. 8. 1997 panu J. z Celního úřadu Mělník a zaslala mu veškeré podklady o této skutečnosti, t. j. prohlášení o odstoupení z funkce jednatele, oznámení o odstoupení adresované obchodnímu rejstříku ze dne 6. 6. 1994, vyjádření Obvodního soudu pro Prahu 1, oznámení adresované obchodnímu rejstříku ze dne 15. 8. 1994, oznámení adresované obchodnímu rejstříku ze dne 4. 10. 1994, oznámení soudu ze dne 1. 11. 1994, oznámení soudu ze dne 17. 3. 1995, oznámení adresované OSSZ Mělník ze dne 10. 10. 1995, oznámení adresované OSSZ Mělník ze dne 21. 10. 1995, oznámení adresované Finančnímu úřadu v Kralupech nad Vltavou ze dne 28. 8. 1996. Ve spise je založeno dále sdělení Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 5. 10. 1999, ve kterém je uvedeno, že JUDr. S. soudu oznámila dne 10. 6. 1994, že dne 30. 5. 1994 odstoupila z funkce jednatelky společnosti V. s. r. o. Toto oznámení bylo založeno bez dalšího, neboť k němu nebyly připojeny potřebné doklady. V tomto sdělení je konstatováno, že podle výpisu z obchodního rejstříku je JUDr. S. stále jednatelkou společnosti. Součástí spisu je i podnět k zahájení řízení podle § 200a odst. 2 občanského soudního řádu podaný JUDr. S. dne 22. 9. 1999 u Krajského obchodního soudu v Praze, ve kterém se JUDr. S. domáhala dosažení shody mezi zápisem v obchodním rejstříku a skutečným stavem, dále se zde sděluje, že tento podnět podala již 10. 6. 1994, ale podnět byl chybně kvalifikován jako návrh na zahájení řízení. Podle výpisu z obchodního rejstříku, vedeného Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 22891, ze dne 10. 4. 2002 jako jednatelka společnosti V. s. r. o. je od 30. 11. 1993 zapsána JUDr. R. S..

Poté, kdy JUDr. S. zaplatila celnímu úřadu částku 29 353 Kč, požádala o její vrácení. Celní úřad Mělník rozhodnutím ze dne 7. 7. 2003, zn.: 6096/03-01, rozhodl tak, že žádosti se dle § 286 odst. 1 celního zákona s přihlédnutím k § 59 odst. 7 d. ř. nevyhovuje z důvodu neprokázání skutečnosti, že vyměřená a zaplacená částka cla nebyla nebo není dlužná v souladu s celními předpisy. V odůvodnění rozhodnutí celní úřad uvedl, že platební výměr byl doručován jednatelce společnosti, protože jej nebylo možné doručit na adresu sídla společnosti. Skutečnost, že JUDr. S. odstoupila z funkce jednatelky společnosti, nebyla celnímu úřadu známa, ani žádným hodnověrným důkazem prokázána. Celní úřad Mělník jednal v důvěře v zápis do obchodního rejstříku [§ 27 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění platném do 29. 2. 2000, tedy v době doručování platebního

výměru (dále jen „obchodní zákoník“)]. Posuzovat správnost zápisu celnímu úřadu nepřísluší, k tomuto je oprávněn pouze soud prostřednictvím obchodního rejstříku. Pokud by přesto celní úřad tento zápis zpochybnil, byť k tomu v době vydání rozhodnutí neměl jediný pádný důvod, zpochybnil by tím zároveň nezávislost celého soudnictví. JUDr. S. nakonec dlužnou částku uhradila. Dle § 279 celního zákona může třetí osoba zaplatit clo namísto dlužníka. V daném případě se jednalo o dlužnou částku cla, neboť platební výměr byl řádně doručen. Správce daně je povinen přijmout každou platbu daně, i když není provedena daňovým dlužníkem, a zachází s ní stejným způsobem, jako by zaplatil dlužník. Vrácení platby tomu, kdo ji za dlužníka zaplatil, není přípustné.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítlo Celní ředitelství Praha rozhodnutím ze dne 15. 1. 2004, zn. 10440/03 - 21. V odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Uvedl mimo jiné, že JUDr. S. v odvolání namítá, že předmětnou platbu nelze považovat za platbu za jiného, ani za spol. V. s. r. o. a že celní úřad nesprávně vycházel z předpokladu, že se jednalo o platbu za jiného. Žalovaný k odvolacím námitkám uvedl, že celní úřad při doručování JUDr. S. jako jednatele společnosti V. s. r. o. jednal v důvěře v zápis do obchodního rejstříku. Ve věci sdělení JUDr. S. o jejím odstoupení z funkce v době doručení předmětného rozhodnutí celní úřad vycházel z údajů uvedených v obchodním rejstříku. Pracovníci celního úřadu nejsou oprávněni posuzovat nebo zpochybňovat správnost údajů uvedených v obchodním rejstříku. Pracovníci správního orgánu nekonali pouze formálně, když doručili rozhodnutí JUDr. S. s odůvodněním, že tato osoba je uvedena jako jednatelka uvedené společnosti. V rámci své činnosti se obrátili na soud, kterým bylo sděleno, že podání JUDr. S. ve věci návrhu na zápis změny v obchodním rejstříku nemělo předepsané náležitosti a k datu vydání a doručení předmětného rozhodnutí byla JUDr. S. jednatelkou uvedené společnosti. Rozhodnutí, kterým byla uložena povinnost uhradit celní dluh, bylo řádně doručeno. V souladu s ustanovením § 279 celního zákona může třetí osoba zcela nebo zčásti zaplatit clo namísto dlužníka.

Městský soud v odůvodnění výše uvedeného rozsudku konstatoval, že zápis o zapsání či výmazu jednatele společnosti s ručením omezeným má deklaratorní povahu, to znamená, že účinky zapisovaných skutečností nastávají nezávisle na zápisu v obchodním rejstříku. Žalobkyně celnímu úřadu téhož dne, kdy jí byl doručen platební výměr, sdělila, že přestala být od 31. 5. 1994 jednatelkou společnosti V. s. r. o. Z dalších dokladů založených ve správním spise je zřejmé, že žalobkyně odstoupení z funkce jednatelky oznámila i rejstříkovému soudu. Byť o tomto jejím podání nebylo rejstříkovým soudem rozhodnuto a žalobkyně zůstala zapsána jako jednatelka až do 11. 6. 2003, je zřejmé, že celní úřad po doručení platebního výměru získal informace, které přinejmenším vzbuzovaly pochybnost o tom, že žalobkyně je osoba oprávněná jednat za společnost V. s. r. o. V takovém případě dle názoru soudu se nemůže žalovaný dovolávat toho, že celní úřad jednal v důvěře v zápis do obchodního rejstříku, neboť mu byly známy skutečnosti, které nasvědčovaly tomu, že žalobkyně jednatelkou, tedy osobou oprávněnou za společnost jednat, není. Vzhledem k deklaratornímu charakteru zápisu jednatele v obchodním rejstříku měl správní orgán vyzvat žalobkyni k prokázání tvrzení, že přestala být jednatelkou společnosti V. s. r. o. ke dni 31. 5. 1994. Pokud by takové doklady byly předloženy, znamenalo by to, že platební výměr nebyl řádně doručen, neboť dovolání se důvěry v zápis do obchodního rejstříku zde, jak bylo již uvedeno shora, není na místě. Posouzení této věci správním orgánem není zásahem do působnosti soudu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se pak žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že uvedenou částku žalobkyně uhradila za svou osobu a nikoliv za společnost V. s. r. o. Proto soudu nezbylo než napadené rozhodnutí

pro nezákonnost a pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

VI.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V posuzovaném případě je třeba posoudit právní otázku povahy zápisu o výmazu jednatele společnosti s ručením omezeným v obchodním rejstříku. Ustanovení § 13 odst. 2 obchodního zákoníku, ve znění účinném od 1. 7. 1996, určuje, že ustanovení tohoto zákona o jednotlivých obchodních společnostech a družstvu určují statutární orgán, jehož jednání je jednáním podnikatele.

Ustanovení § 13 odst. 2 obchodního zákoníku, platné do 1. 7. 1996, naopak stanovilo, že ustanovení tohoto zákona o jednotlivých obchodních společnostech a družstvu určují statutární orgán, jehož jednání je jednáním podnikatele, je-li tento orgán zapsán do obchodního rejstříku.

Výklad podávaný soudní praxí je jednotný v tom, že od účinnosti zákona č. 142/1996 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, tj. od 1. července 1996, je takový zápis deklaratorní (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 2000, č. j. 6 A 17/98 - 22, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. června 2001, sp. zn. 29 Cdo 3025/2000, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 11, ročník 2001, pod číslem 137, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. prosince 2001, sp. zn. 29 Cdo 2072/2000, jakož i nález Ústavního soudu ze dne 11. května 2000, sp. zn. III. ÚS 158/1999, uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu č. 18, ročník 2000, pod číslem 68).

Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 31. 5. 2000, č. j. 6 A 17/98 - 22, k tomu judikoval, že *po novele obchodního zákoníku, která mj. vypustila z ustanovení § 13 odst. 2 obch. zák. slova „je-li tento orgán zapsán do obchodního rejstříku“ nemůže správní orgán ve správním řízení nevzít v úvahu změnu v osobě statutárního orgánu, která mu byla intimována zasláním stejnopisu notářského zápisu o valné hromadě, byť tato změna v době řízení nebyla do obchodního rejstříku ještě zapsána. Má-li správní orgán pochybnosti proto, že zasláný stejnopis nebyl ověřen, musí tyto pochybnosti odstranit a vyzvat účastníka k řádnému doložení sporné skutečnosti.*

Podle stěžovatele jsou záležitosti zápisu do obchodního rejstříku plně v kompetenci soudu a ostatní osoby se musí při ochraně svých zájmů v dobré víře spolehnout na zápis v obchodním rejstříku a vycházet z něj; stěžovatel v této souvislosti poukazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 142/96.

Tento právní názor je zcela v souladu s negativní stránkou principu materiální publicity upraveného v ustanovení § 27 odst. 2 věty druhé obchodního zákoníku. Stěžovatel však dále tento svůj právní názor sám nerespektoval, neboť se spoléhal na zápis v obchodním rejstříku, aniž by byl v dobré víře. Dobrá víra je vnitřní přesvědčení osoby, tj. psychický stav jednající osoby, který sám o sobě nemůže být předmětem dokazování. Na existenci dobré víry však lze usuzovat z konkrétních vnějších skutečností, jejichž prostřednictvím se toto vnitřní

přesvědčení projevuje navenek. Posouzení, je-li jednající osoba v dobré víře či nikoli, je třeba vždy hodnotit objektivně, tj. především je nutné zkoumat, zda tato osoba mohla mít důvodné pochybnosti o tom, že zápis v obchodním rejstříku neodpovídá skutečnosti. V posuzovaném případě je z faxového podání ze dne 10. 8. 1997 patrné, že JUDr. S. zaslala Celnímu úřadu Mělník písemné vyjádření, ve kterém je uvedeno, že v příloze zasílá kopii dokumentů prokazujících, že výkon funkce jednatele skončil ke dni 31. 5. 1994. Mezi stranami dále není sporu o tom, že na doručení platebního výměru žalobkyně reagovala sdělením, že od 31. 5. 1994 není jednatelkou společnosti V.s. r. o. Pokud tedy žalobkyně informovala celní úřad, že již není jednatelem uvedené společnosti, i když je stále zapsaná v obchodním rejstříku jako jednatel, nelze akceptovat právní závěr stěžovatele o existenci dobré víry celního úřadu v zápis v obchodním rejstříku. Informace, které se celnímu úřadu dostalo, vzhledem k jejímu obsahu a k osobě, která ji učinila, musela vyvolat důvodné pochybnosti o tom, zda zápis jednatele v obchodním rejstříku odpovídá skutečnosti. Na tom nic nemění ani skutečnost, že si pracovníci celního úřadu ověřovali tvrzení žalobkyně, že není jednatelkou uvedené společnosti, a to zjištěním údajů uvedených v obchodním rejstříku, ze kterého vyplynulo, že žalobkyně byla v době doručení platebního výměru podle obchodního rejstříku jednatelkou společnosti. Jelikož deklaratorní povaha zápisů znamená, že účinky zapisovaných skutečností nastávají nezávisle na zápisu do obchodního rejstříku, měl správní orgán vyzvat žalobkyni k prokázání tvrzení, že přestala být jednatelkou společnosti, jak správně posoudil městský soud. Princip materiální publicity má sloužit především k ochraně třetích osob (§ 1 odst. 2 obchodního zákoníku), které jednají v důvěře v zapsané skutečnosti v obchodním rejstříku. Stěžovatel se však nemůže dovolávat této ochrany podle § 27 odst. 2 obchodního zákoníku, neboť mu byly sděleny okolnosti vyvolávající důvodné pochybnosti o tom, zda zápis jednatele v obchodním rejstříku odpovídá skutečnosti.

Tento právní názor je obsažen i v nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2003, sp. zn. IV. ÚS 550/01, ve kterém byl posuzován skutkově obdobný případ: „*Je třeba odlišit skutečnou existenci právního vztahu a stav jeho evidování ve veřejně přístupném seznamu. Ústavní soud konstatuje, že postupně se v soudní praxi a v teorii formovaly závěry o významu hmotněprávních úkonů (např. odvolání statutárního orgánu, vystoupení společníka, výpověď) a o zápisu jejich důsledků do obchodního rejstříku, které se také odrazily kromě jiného ve zpřesněné regulaci obchodního rejstříku (viz § 27 a násl. obchodního zákoníku) a v důslednějším rozlišování konstitutivní a deklaratorní povahy zápisů. S posléze uvedenou otázkou úzce souvisí i rozlišování pozitivní a negativní stránky materiální publicity. V tomto smyslu nemá Ústavní soud důvod odchylovat se od svých dosud zaujatých stanovisek (srov. nálezy ve věci sp. zn. IV. 211/98, Sbírka nálezů a usnesení - svazek 16, str. 243 a násl.). Lze proto jednoznačně uzavřít, že pokud je v řízení před správním orgánem zpochybněno oprávnění jednat jménem právnických osob (postavení statutárních orgánů nezapsaných v obch. rejstříku), ale také účastenství ve společnosti (nezapsané změny v okruhu společníků), nemůže správní orgán ve své rozhodovací praxi tento fakt ponechat stranou pozornosti. Opačný postup správního orgánu by totiž měl vysoce formální povahu, neboť správní orgán by odmítl vzít na zřetel skutečnost, která se ukazuje jako evidentní. Takový formální přístup má svůj význam i při posuzování otázky, zda intenzita zásahu orgánu veřejné moci je způsobila posunout věc do ústavněprávní roviny. V posuzované věci je zřejmé, že správce daně byl v rámci námitek upozorněn na nesoulad stavu zápisů v obchodním rejstříku týkající se stěžovatelovy účasti ve veřejné obchodní společnosti, v tomto řízení o námitkách však tvrzenou okolnost neposoudil, pouze lapidárně odkázal na výpis z obchodního rejstříku.*“

Městský soud proto zcela správně posoudil právní otázku povahy zápisu o výmazu jednatele společnosti s ručením omezeným v obchodním rejstříku. Dále uvedl, že se žalovaný

v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou, že uvedenou částku žalobkyně uhradila za svou osobu a nikoliv za společnost V. s. r. o. I tomuto názoru je třeba přisvědčit. Z ustanovení § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona lze odvodit, že pro řízení před celními orgány v této věci platí obecné předpisy o správě daní a poplatků. Podle § 50 odst. 7 d. ř. musí být rozhodnutí o odvolání odůvodněno, pokud se v něm nevyhovuje odvolání v plném rozsahu. V odůvodnění se musí odvolací orgán vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými. Z odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Mělník je patrné, že žalobkyně především namítala, že se nejedná o platbu za jiného, tímto se však odvolací orgán ve svém odůvodnění nezabýval. Městský soud proto nepochybil, pokud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; naopak, ve věci rozhodl zcela správně.

VIII.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalobkyně měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti. Soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu